
MET ILLUSTRATIES VAN KRIS LAUWEN
NAJIBA ABDELLAOUI
MIJN
BUURVROUW
IS EEN
NINJA

Voor Manar, mijn lieve niña

الله يحفظك

© 2023 ROSE stories
in samenwerking met BaaB Publishing

Tekst Najiba Abdellaoui
Illustraties Kris Lauwen
Redactie Inge Marleen
Vormgeving Studio Pietje
Drukwerk IPP Printers

ISBN 9789083323817
NUR 282
Eerste druk juni 2023

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van ROSE stories, Beethovenstraat 32-1, 1077 JH Amsterdam.
www.rosestories.nl

MIJN BUURVROUW IS EEN NINJA

MET ILLUSTRATIES VAN KRIS LAUWEN

NAJIBA ABDELLAOUI

rose stories

INHOUD

7 HOOFDSTUK 1
EEN SCHADUW IN DE STRAAT

13 HOOFDSTUK 2
DE TWIJFEL

17 HOOFDSTUK 3
EEN PLAN

23 HOOFDSTUK 4
HET VERHAAL

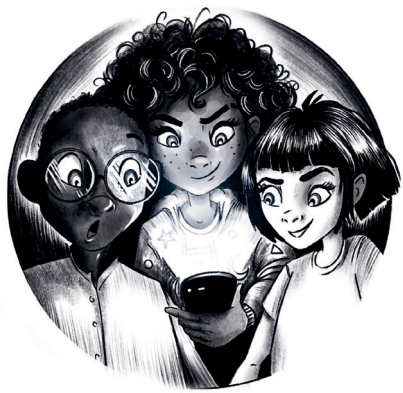
28 HOOFDSTUK 5
HET BEWIJS

31 HOOFDSTUK 6
DE ACHTERVOLGING

38 HOOFDSTUK 7
EEN INTERESSANTE VRAAG

46 HOOFDSTUK 8
NOG EEN PLAN

52 HOOFDSTUK 9
DE LIJST

60 HOOFDSTUK 10
SLUIPEN IN HET DONKER

68 HOOFDSTUK 11
RENNEN EN ONTSNAPPEN

77 HOOFDSTUK 12
DE NINJATOETS

86 HOOFDSTUK 13
EEN LEUGEN OF EEN SMOES

91 HOOFDSTUK 14
HET SLAAPFEESTJE

97 HOOFDSTUK 15
DE HONDEN

105 HOOFDSTUK 16
DE POLITIE

111 HOOFDSTUK 17
DE ONTDEKKING

120 HOOFDSTUK 18
EN NOG EEN PLAN

125 HOOFDSTUK 19
DE BESTE ZOMERVAKANTIE OOIT

القرآن

HOOFDSTUK 1

EEN SCHADUW IN DE STRAAT

Het is zo warm dat zelfs de maan aan het zweten is. Alif ligt in haar bed te draaien. Het raam staat open, de gordijnen zijn opengetrokken, het dekbed ligt op de grond en nog wil de slaap niet komen.

Ze heeft op televisie gezien dat het helpt als je je koele dingen inbeeldt.

Ze sluit haar ogen, en opeens ligt ze in een zwembad vol aardbeienijs. Om haar heen zwemmen zeehonden van slagroom die een wedstrijdje ijs eten houden. Dat is superleuk en lekker, maar wanneer Alif uit het zwembad stapt voelt ze dat ze aan alle kanten plakt. Jakkes.

Dan beeldt ze zich in dat de zweetdruppels op haar voorhoofd tranen van ijsklontjes zijn, die verdrietig zijn omdat ze langzaam wegsmelten...

Heel zielig, maar dat helpt ook niet. Ze moet iets beters verzinnen.

Ze wil net in haar hoofd naar de Noordpool reizen om met ijsberen te knuffelen als ze een geluid hoort.

Het is niet het gehuil van haar babyzusje dat een schone luier of eten wil. Het is ook niet het geluid van haar papa of mama die naar het toilet gaat. Nee, het geluid komt van buiten.

Alif loopt zachtjes naar haar raam en tuurt de straat af. Ze ziet een lege weg, donkere huizen en straatlantaarns, verder niets bijzonders. Maar dan hoort ze het nog een keer. Het lijkt op het geluid van rinkelende sleutels in een sleutelbos. Alif kijkt, maar de maan heeft zich net nu verstopt achter de wolken. En de straatlantaarn is niet fel genoeg. Alif knijpt haar ogen samen en dan ziet ze ineens een paar deuren verder iets bewegen.

Het is iemand die bijna onzichtbaar is in het donker, ze kan alleen de ogen een beetje zien. Alif wil eigenlijk wegduiken, maar ze kan niet ophou-

den met gluren. In haar hoofd rennen de gedachten door elkaar heen.

Is het een inbreker?
Moet ze haar ouders roepen?
Is het een spion?
Een spook?
Een ontsnapte beer?

Ze krijgt het er nog warmer van.

Dan hoort ze geknars, alsof iemand met ijzeren tanden een bord probeert op te eten, maar het is een sleutel die wordt omgedraaid in een slot. Voor ze het weet sluipt de schaduw weg langs de huizen. Het is iemand in een donker fladderend gewaad die met een boog om de straatlantaarn heen loopt. Alif ziet net in een flits zijn schoenen. Zwarte schoenen met zilveren bliksemschichten.

Ze kent maar één iemand met zulke schoenen... Haar buurvrouw!

De buurvrouw die door iedereen khalti of tante Mina wordt genoemd. Net als heel veel andere

oudere vrouwen in de buurt die rugpijn hebben, heeft ze speciale gezonde schoenen. Alleen draagt de buurvrouw geen simpele zwarte of bruine exemplaren, maar een hip paar sportschoenen met zilveren bliksemschichten. ‘Om jong te blijven,’ zegt khalti Mina altijd met een brede lach.

Maar waarom sluipt haar lievelingsbuurvrouw, van wie ze altijd sprookjes en zelfgebakken koekjes, krijgt ’s nachts over straat? Alif schudt haar hoofd. De buurvrouw is vast niet de enige met zulke schoenen. Maar de schaduw stond bij haar huis. Hoe kan dat?

Alif volgt de geheimzinnige schaduw met haar ogen. Nog even en dan verdwijnt ze om de hoek, maar opeens blijft ze staan en draait ze zich om. Alif valt van schrik bijna achterover, het lijkt wel alsof ze haar recht aankijkt! Alif houdt haar adem in totdat de schaduw met haar schouders schudt en de hoek om sluipt.

Alif stapt vol ongeloof terug in bed. Ze is zelfs vergeten dat ze het te warm heeft. Ze kan alleen maar denken aan wat ze heeft gezien, de schaduw, de schoenen. Haar buurvrouw zag eruit als een... als een... als een...

Ze moet denken aan een film die haar oom een keer zat te kijken. Over mensen die ruzie hadden. En die 's nachts vermomd in donkere gewaden naar elkaars huizen slopen om te vechten. Ze noemden zichzelf ninja's...

Is haar lieve buurvrouw een ninja?

